

Друзі, час трохи підчистити полиці — ми оголошуємо розпродаж усіх наших безшумних електронних «Убіків». Так, ми віддаємо їх майже за безцінь. І пам'ятайте: кожен «Убік» на нашому складі використовувався лише згідно з інструкцією.

О третій тридцять ранку 5 червня 1992 року головний телепат Сонячної системи зник із карти в нью-йоркській штаб-квартирі «Ранситер і компаньйони». Це викликало шквал відеодзвінків. За останні два місяці організація Ранситера втратила слід надто багатьох псі Голліса, тож це останнє зникнення не можна було ігнорувати.

— Містере Ранситер? Пробачте, що турбую, — технік, відповідальний за роботу нічної зміни у відділі стеження, нервово прокашлявся, коли масивна, неохайна голова Глена Ранситера підпливла до екрана відеофона. — Ми отримали цю звістку від одного з наших інерціалів. Хвилинку, зараз погляну. — Він попорпався у безладній купі касет магнітофона, який записував вхідні повідомлення. — Нам про це доповіла міс Дорн. Як ви, можливо, пригадуєте, вона стежила за ним до Грін Рівера, штат Юта, де...

Ранситер сонно пробурмотів:

— Хто? Не можу ж я весь час пам'ятати, хто за яким телепатом чи ясновидцем стежить.

Він пригладив рукою своє сиве, скуйовджене, схоже на дріт волосся:

— Пропустить решту подробиць і скажіть, хто з псі Голліса зник цього разу?

— С. Доул Меліпоун, — відповів технік.

— Що? Меліпоун зник? Ви жартуєте?

— Ні, цілком серйозно, — запевнив технік. — Еді Дорн і двоє інших інерціалів стежили за ним до мотелю «Узи різноманітного еротичного досвіду» — це така підземна шістдесятикімнатна споруда для бізнесменів і їхніх шльондр, які хочуть усамітнитись. Еді та її колеги не думали, що Меліпоун був активним, але про всяк випадок ми відправили туди одного з наших телепатів, містера Джі Джі Ешвуда, щоб прочитати його думки. Ешвуд виявив, що той захищений шифрувальним екраном, тож він нічого не зміг зробити, тому повернувся у Топіку, штат Канзас, де наразі вишукує нові таланти.

Ранситер, уже трохи прокинувшись, підпалив цигарку. Він сидів похмурий, обіпершись підборіддям на руку; дим повільно повз екраном з його боку двоканальної системи відеозв'язку.

— А ви впевнені, що то був Меліпоун? Схоже, ніхто не знає, який він на вигляд. Ймовірно, Меліпоун щомісяця використовує нову фізіономічну матрицю. Що там у нього з полем?

— Ми попросили Джо Чипа виміряти магнітуду й мінітуду поля в мотелі. Чип стверджує, що зареєстрував максимум 68,2 одиниці телепатичної аури. З усіх відомих телепатів на це здатен лише Меліпоун. Тож саме

там ми й позначили його прапорцем на карті. А тепер він, тобто прапорець, зник, — закінчив технік.

— А на підлозі ви дивилися? Чи за картою?

— Зник електронний прапорець. Людини, яку він позначав, уже немає на Землі і, як ми розуміємо, на планетах-колоніях також.

— Я пораджуся зі своєю покійною дружиною — відповів Ранситер.

— Посеред ночі? Мораторіуми зараз зачинені.

— Не у Швейцарії, — сказав Ранситер, вичавлюючи з себе посмішку, так немов його постаріле горло було геть закладене якоюсь огидною рідиною. — Добраніч.

Зв'язок обірвався.

Як власник мораторіуму «Любі браття», Герберт Шьонгайт фон Фогельзанг, звісно, завжди приходив на роботу раніше за своїх працівників. У цей час, коли прохолодна, лунка будівля лише починала прокидатися, схвильований, схожий на клерка, чоловік у затемнених окулярах, одягнений у куртку зі смугастого хутра й жовті гостроносі черевики, чекав біля стійки адміністратора, стиснувши у руці корінець квитанції. Безумовно, він прийшов привітати родичів зі святом. День Воскресіння — час загального вшанування напівживих — був уже на носі, й незабаром мала розпочатися передсвяткова лихоманка.

— Добридень, сер, — люб'язно посміхнувся Герберт. — Я подбаю про вас особисто.

— Йдеться про літню леді, — сказав відвідувач. — Близько вісімдесяти років, дуже маленька, тіло сильно зсохлося. Це моя бабуся.

— Я миттю, — Герберт попрямував до холодильних блоків, щоб знайти номер 3054039-в.

Відшукавши необхідний контейнер, він уважно проглянув прикріплений звіт про завантаження. У жінки лишалося п'ятнадцять днів напівжиття. «Небагато», — подумав він, автоматично під'єднуючи портативний протофазоновий підсилювач до прозорого пластмасового корпусу. Відтак він налаштував його на відповідну частоту та прислухався, намагаючись вловити прояви мозкової діяльності.

З динаміка долинув слабкий голос:

— ...а тоді Тіллі підвернула ногу. Ми вже боялися, що вона ніколи не одужає. А вона, дурненька, хотіла одразу ж ходити...

Задоволений, Герберт вимкнув підсилювач і доручив одному з працівників перемістити контейнер 3054039-в до переговорної зали, де клієнт матиме змогу поговорити зі старенькою.

— Ви ж її перевірили? — запитав відвідувач, відраховуючи необхідну суму посередів.

— Особисто, — відповів Герберт. — Функціонує просто чудово.

Він швидко активував кілька перемикачів і відійшов убік:

— Щасливого Дня Воскресіння, сер.

— Дякую, — клієнт сів перед контейнером, від замороженої оболонки якого піднімалася пара. Чоловік притис навушник до вуха й рішуче заговорив у мікрофон:

— Флоро, люба, ти мене чуєш? Здається, я тебе чую. Флоро?

«Коли я помру, — сказав собі Герберт Шьонгайт фон Фогельзанг, — то попрошу нащадків повертати мене до життя раз на сто років. Так я зможу спостерігати

за долею людства». Але така примха влетить їм у добру копіюку, і він знав, чим це закінчиться. Рано чи пізно вони обуряться, витягнуть його тіло з криогенної камери і — не дай боже — поховають.

— Поховання — це варварство, — пробурмотів Герберт, — залишки нашої примітивної культури.

— Так, сер, — погодилася з ним секретарка, яка сиділа за друкарською машинкою.

У переговорній залі декілька клієнтів уже спілкувалися зі своїми напівживими родичами — у зачарованому прислуханні, на відстані одне від одного, кожен поряд зі своїм контейнером. То було погідне видовище — віряни, що регулярно приходили віддати шану рідним. Вони переказували вітання, ділилися новинами про зовнішній світ, розраджували сумовитих напівживих у ці короткі періоди мозкової діяльності. І всі платили Герберту Шьонгайту фон Фогельзангу. Керування мораторіумом було прибутковою справою.

— Схоже, мій батько дещо кволий, — промовив молодик, звертаючись до Герберта. — Маєте хвилинку, щоб його перевірити? Буду дуже вдячний.

— Звісно, — відповів Герберт, супроводжуючи клієнта до його покійного родича.

Звіт про завантаження показував, що чоловікові лишалося всього кілька днів. Це пояснювало ослаблення церебральної діяльності. І все ж... Герберт додав потужності на протофазоновому підсилювачі, й голос напівживого у навушнику став трохи гучнішим. «Це майже кінець», — подумав Герберт. Він помітив, що син не хотів бачити звіту про завантаження, і йому було насправді байдуже, що зв'язок із батьком врешті згасає.

Тож Герберт нічого не сказав. Просто подався геть, залишивши їх наодинці. Навіщо говорити йому, що, мабуть, він приходить сюди востаннє? У будь-якому разі чоловік незабаром і сам про це довідається.

Позаду мораторіуму, на завантажувальній платформі, з'явилася вантажівка. З неї зіскочили двоє чоловіків, одягнених у знайому блакитну уніформу. «Доставка і зберігання від *Atlas Interplan*», — зауважив Герберт. Привезли нового напівживого, який щойно помер, або ж забирають того, чий термін закінчився. Не кваплячись, Герберт вирушив до них, щоб наглянути за процесом, однак його покликала секретарка:

— Гер Шьонгайт фон Фогельзанг, пробачте, що перериваю ваші роздуми, але один клієнт просить допомогти активізувати його родича. — Надаючи своєму голосу особливого звучання, вона додала: — Це містер Глен Ранситер, який щойно прибув сюди аж із Північно-американської Конфедерації.

До Герберта жвавою енергійною ходою наближався високий літній чоловік із великими руками. Він був одягнений у різнобарвний дакроновий костюм, плетений камербанд і яскраво вифарбовану з країв марлеву краватку. Його масивна, як у вгодованого кота, голова випиналася вперед, коли він вглядався у вас своїми трохи банькатими, круглими та лагідними, надзвичайно спостережливими очима. На обличчі Ранситера застиг вираз професійної привітності, меткої зосередженості, яку спершу він спрямував на Герберта, проте майже одразу його погляд ковзнув в інший бік, так ніби Ранситер уже міркував про справи, що чекали попереду.

— Як там Елла? — голос Ранситера був настільки гучним, що здавався електронно підсиленим. — Готові «підрихтувати» її для розмови? У свої двадцять вона має бути в кращій формі, ніж ми з вами.

Він засміявся, але його сміх мав у собі щось абстрактне. Ранситер завжди посміхався і хихотів, його голос завжди гучно гримів, проте насправді він нікого не помічав. Йому було до всіх байдуже — лише його тіло посміхалося, кивало й тиснуло руки. Ніщо не зворушувало його дух, який перебував десь далеко. Байдужий, але люб'язний, Ранситер повів Герберта за собою, розмашисто крокуючи до холодильних блоків, де спочивали напівживі, включно з його дружиною.

— Давненько ви не заходили, містере Ранситер — зауважив Герберт. Він не міг пригадати дату на звіті про завантаження місіс Ранситер, скільки напівжиття їй лишалося.

Ранситер, прихопивши Герберта за пояс своєю широчезною рукою, немов закликаючи того рухатися швидше, сказав:

— Настав вкрай важливий момент, Фогельзангу. Ми з партнерами натрапили на щось, що виходить за межі будь-якого раціонального розуміння. Поки я не можу нічого розголошувати, проте ми думаємо, що стан справ невтішний, хоча й не безнадійний. Та ми не впадаємо у відчай. Де Елла? — він зупинився й квапливо озирнувся навкруги.

— Я доставляю її до переговорної зали, — відповів Герберт. — Відвідувачам заборонено заходити до холодильних блоків. Маєте з собою номерне посвідчення?

— О Боже, ні. Загубив його кілька місяців тому. Але ж ви знаєте мою дружину, зможете знайти. Елла Ранситер, близько двадцяти років, брюнетка з карими очима, — він нетерпляче роззирнувся. — Куди ви перенесли залу? Здається, раніше знайти її було нескладно.

— Проведіть Містера Ранситера до переговорної зали, — наказав Герберт одному зі службовців, який саме тинявся неподалік: хотів побачити, як виглядає всевітньовідомий власник організації, що протидіяла псі.

Заирнувши до зали, Ранситер із відразою мовив:

— Забагато людей. Я не можу там розмовляти з Еллою, — він рушив за Гербертом, який саме прямував до відділу, де зберігалися досьє.

— Містере фон Фогельзанг, — мовив Ранситер, наздогнавши його і знову поклавши свою велику лапу на плече чоловіка. Герберт відчув вагу його руки, її переконливу силу. — Чи не знайдеться тут більш приватної місцини для конфіденційної розмови? «Ранситер і компаньйони» поки не готові розкрити перед усім світом те, що я мушу обговорити з дружиною.

Заскочений раптовою появою і наполегливістю голосу Ранситера, Герберт сам не стямився, як швидко пробурмотів:

— Сер, я доставлю місіс Ранситер в один із кабінетів.

Герберту було цікаво, що ж трапилося, що змусило цього чоловіка покинути свої володіння й такої пізньої години здійснити паломництво до мораторіуму «Любі браття», щоб «підрихтувати» — як грубувато висловився Ранситер — його напівживу дружину для розмови. Він припускав, що йшлося про якісь ділові негаразди. Останнім часом телебачення й гомеозети були

переповнені рекламою різноманітних організацій, що протидіяли псі, які безнастанно закликали до обачності. «Оберегайте вашу приватність», — не вгаваючи лементували вони в усіх засобах інформації. «Чи не прослуховує хтось ваші думки? Чи й *справді* ви на самоті?» — тут йшлося про телепатів. За цим слідували нудотні страшилки про ясновидців: «Чи певні ви, що ваші дії не передбачає хтось, кого ви ніколи не зустрічали? З ким ви ніколи не захотіли б познайомитися й кого б нізащо не запросили до себе додому? Позбудьтесь тривоги, звернувшись до найближчої організації запобігання паранормальним втручанням, яка спершу з'ясує, чи й *справді* ви стали жертвою небажаного стеження. І якщо це підтвердиться, то, на ваше прохання, нейтралізує цей вплив. До того ж, за помірну ціну».

«Організація запобігання паранормальним втручанням». Термін йому подобався. У ньому була гідність і точність. Він знав про це з власного досвіду: два роки тому, видаючи себе за звичайного співробітника, в мораторій проник якийсь телепат. Про його мотиви Герберт так і не довідався. Ймовірно, телепата цікавила конфіденційна інформація, яку обговорювали напівживі й ті, хто до них приходив, а, можливо, йшлося про якогось конкретного напівживого. Так чи інакше вистежувач із антипсі організації зафіксував телепатичне поле, й про це доповіли Герберту. Він підписав договір із однією з організацій, що протидіяли псі, і за мораторіумом закріпили антителепата, який відтоді перебував тут постійно. Телепата тоді так і не знайшли, але його втручання нейтралізували, як і обіцяли усі ті реклами. Зрештою, знешкоджений телепат вшився сам. Тепер

мораторіум був вільний від псі, але для певності, що він таким і лишатиметься, антипсі організація щомісяця проводила перевірку закладу.

— Дуже дякую, містере Фогельзанг, — сказав Ранситер, крокуючи вслід за Гербертом крізь внутрішні приміщення, у яких працювали службовці, до порожнього офісу, де стояв запах затхлих непотрібних мікродокументів.

«Звісно, — задумливо розмірковував Герберт, — я повірив їм на слово, що сюди проник телепат. Як доказ вони показали мені запис, який їм вдалося зафіксувати. Можливо, вони підробили його у власній лабораторії. Я також повірив їм на слово, що потім телепат зник. Прийшов, пішов, а я заплатив дві тисячі посередів. А що як ці організації запобігання — просто шахраї? Запевняють у необхідності своїх послуг, коли насправді її немає?»

Поринувши у такі роздуми, він знову рушив до відділу, де зберігалися документи. Цього разу Ранситер за ним не пішов. Натомість він гучно вовтузився, намагаючись вмотити своє масивне тіло на маленькому бідолашному стільці. Ранситер зітхнув, і раптом Герберту здалося, що цей великий літній чоловік стомився, попри свою звичну показну енергійність.

«Певно, коли досягаєш таких висот, — вирішив Герберт, — то мусиш поводитися відповідно, мусиш вдавати, що ти щось більше за пересічну людину з усіма її звичними слабкостями». Мабуть, у тілі Ранситера було не менше дюжини артифоргів — штучних органів, які імплантували у його фізіологічну систему, коли справжні вийшли з ладу. «Медична наука, — припустив

він, — забезпечує матеріальну основу, а решту Ранситер досягає силою свого духу. Цікаво, скільки йому років? Зараз це неможливо визначити на око, особливо, коли людині вже за дев'яносто».

— Міс Бізон, — звернувся він до секретарки, — з'ясуйте, де перебуває місіс Елла Ранситер, і принесіть мені її ідентифікаційний номер. Її потрібно доставити до офісу 2-А.

Він сів навпроти секретарки і раз чи двічі втягнув носом тютюн марки *Fribourg & Treyer*, тоді як міс Бізон взялася за відносно нескладну справу — відшукати дружину Глена Ранситера.

Найкращий спосіб замовити пиво — це вигукнути «Убік». Зварене з відбірного хмелю на кришталевому чистій воді, воно повільно визрівало, щоб досягнути досконалого смаку. «Убік» — номер один у світі пива. Виготовляється лише у Клівленді.

Воповитому крижаною імлюю прозору контейнері лежала Елла Ранситер. Її очі були заплющені, а руки навіки застигли на півдорозі до незворушного обличчя. Минуло три роки, відколи Глен бачив Еллу, і, звісно ж, вона не змінилася. Тепер цього і не могло трапитися, принаймні у її фізичній подобі. Проте з кожним пробудженням до активного напівжиття, поверненням до мозкової діяльності, хай і дуже нетривалої, Елла потрохи вмирала. Від таких пульсуючих періодів активності залишок відведеного їй часу неухильно зменшувався.

Знаючи про це, Ранситер намагався не будити дружину частіше. Він міркував так: якщо це прискорює її смерть, то активувувати Еллу означає чинити проти неї гріх. Що ж до її власних побажань, які вони обговорювали ще до смерті Елли та під час перших побачень, коли її напівжиття ще тільки починалося, то тепер вони вже поставали в його пам'яті невиразно й розмито,

і це було йому на руку. Так чи інакше, будучи вчетверо старшим за неї, Ранситер краще розумів, що піде їй на користь. Чого вона хотіла? Надалі очолювати разом із ним «Ранситер і компаньйони». Здається, щось на зразок цього. Що ж, він задовольняв це бажання. Наприклад, зараз. І шість чи сім разів у минулому. Він радився з нею щоразу, коли організація переживала кризу. Саме так він чинив і у цю мить.

— Клятий навушник, — бурчав Ранситер, прилаштувуючи пластиковий диск до вуха. — І мікрофон! Суцільні перешкоди *природному* спілкуванню!

Він нетерпляче вовтузився, намагаючись зручніше вмотитися на недоладному стільці, який принесли за розпорядженням Фогельзанга, чи як там його. Ранситер дивився, як Елла повертається до свідомості, і хотів, щоб це трапилося швидше. А потім, запанікувавши, подумав: «А раптом у неї нічого не вийде? Раптом вона надто виснажилася, а вони мені нічого про це не кажуть? Або й самі не здогадуються? Може, треба покликати того телепня Фогельзанга, нехай пояснить. Може, трапилося щось жахливе?»

Елла з її блідою шкірою мала гарний вигляд. Колись, коли її очі ще не були заплющеними, вони сяяли яскравою блакиттю. Але цього більше не буде: Ранситер міг говорити до неї й чути відповіді дружини, міг спілкуватися з нею... але він більше ніколи не побачить її очей, не побачить, як рухаються її губи. Вона не посміхнеться, коли він прийде. А коли піде — не плакатиме. «Чи воно того варте? — запитував він себе. — Чи це краще за старі часи, коли після завершення повноцінного життя люди одразу потрапляли до могили?»

Врешті, у певному сенсі, вона досі зі мною, — вирішив Ранситер. — Альтернатива — це небуття».

З навушника пролунали слова — повільні й непевні, думки, які йшли по колу, фрагменти загадкового сну, в якому вона зараз перебувала. «Що відчуває людина, — запитував він себе, — яка існує у стані напівжиття?» Він ніяк не міг збагнути цього з розповідей Елли; те, що складало основу напівжиття, сам цей досвід неможливо було передати. «Сила тяжіння, — якось сказала вона йому, — більше на тебе не діє, і ти починаєш линути кудись — усе далі й далі. Коли напівжиття закінчується, тебе, мабуть, виносить за межі Сонячної системи і ти линеш до зірок». Але вона теж не знала: лише розмірковувала й робила припущення. Однак вона не здавалася наляканою чи нещасною. І це його тішило.

— Привіт, Елло, — трохи незграбно промовив він у мікрофон.

— Ой, — пролунало у відповідь. Здається, вона була стривоженою. Але її обличчя, звісно ж, лишалося незворушним. Жодна рисочка на ньому не здригнулася. Він відвернувся.

— Привіт, Глене, — промовила Елла з якимось дитячим подивом, приголомшена його присутністю. — Що... — вона завагалася. — Скільки часу минуло?

— Кілька років, — відповів він.

— Скажи мені, що відбувається.

— О Боже, — сказав Ранситер, — усе летить шкереберть, уся організація. Саме тому я прийшов. Адже ти хотіла брати участь у прийнятті найважливіших рішень. Бачить Бог, зараз саме така мить. Нам потрібна допомога, якийсь новий загальний підхід або, принаймні,

щось, що зможе оновити нашу структуру з пошуку талантів.

— Мені снівся сон, — промовила Елла. — Я бачила червоне світло, ніби оповите імлюю — жакливе світло. І все ж я й далі рухалася до нього. Не могла спинитися.

— Так, — кивнув у відповідь Ранситер, — про це розповідається у «Бардо Тхедолі», Тибетській книзі мертвих. Ти згадуєш те, що читала: лікарі змусили тебе прочитати цю книжку, коли ти... — він завагався і врешті додав: — Помирала.

— Червоне, оповите імлюю світло — це погано, так? — запитала Елла.

— Так, його слід уникати, — він прокашлявся. — Послухай, у нас проблеми. Ти не заперечуватимеш, якщо я тобі про них розповім? Не хотів би тебе цим переобтяжувати, тому просто скажи, якщо ти надто втомлена чи тобі хочеться поговорити про щось інше.

— Це все так дивно. Здається, увесь цей час, відколи ти востаннє говорив зі мною, я перебувала у якомусь сні. Невже справді минуло два роки? Знаєш, Глене, що я думаю? Я думаю, що інші люди навколо мене... Схоже, ми поступово стаємо одним цілим. У багатьох моїх снах йдеться зовсім не про мене. Інколи я чоловік, часом — маленький хлопчик або стара гладка жінка з розширеними від варикозу венами... і я перебуваю у місцях, яких ніколи не бачила, і роблю те, що не має жодного сенсу.

— Що ж, як кажуть, ти прямуєш до нової утроби, щоб народитися знову. А те імлисте червоне світло — погана утроба, тримайся від неї подалі. То принизлива, нікчемна утроба. Мабуть, ти передчуваєш своє наступне життя абощо.

Він почувався безглуздо, коли говорив такі речі. Звичай Ранситер не мав релігійних переконань, однак досвід напівжиття був реальним і змусив усіх стати теологами.

— Слухай, — промовив він, переводячи розмову на інше, — дозволь я розповім тобі, що сталося і змусило мене прийти сюди та потривожити твій спокій. Ми втратили слід С. Доула Меліпоуна.

Запала мовчанка, а тоді Елла засміялася.

— Хто чи що таке С. Доул Меліпоун? Звучить не-ймовірно.

Цей сміх із його таким знайомим неповторним теплом змусив Ранситера здригнутися. Він пам'ятав її сміх, хоча минуло вже стільки часу. Понад десять років Ранситер не чув, як вона сміється.

— Мабуть, ти забула, — сказав він.

— Я не забула, — відповіла Елла. — Я б ніколи не забула С. Доула Меліпоуна. Це що, гоббіт?

— Це головний телепат Реймонда Голліса. Щонайменше один із наших інерціалів завжди стежив за ним, відколи Джі Джі Ешвуд уперше його вистежив півтора року тому. Ми *ніколи* не втрачали Меліпоуна з поля зору, просто не могли собі цього дозволити. За потреби Меліпоун може генерувати пси-поле вдвічі більше за поле будь-якого співробітника Голліса. І Меліпоун лише один із цілої низки людей Голліса, які кудись зникли, — в усякому разі настільки, наскільки нам про це відомо. Наскільки це відомо всім організаціям запобігання, що входять до Асоціації. Тож я сказав собі: «Дідько, піду-но я запитаю в Елли, що нам про все це думати і що з цим робити». Ти зазначала це у своєму заповіті, пам'ятаєш?

— Пам'ятаю, — однак вона звучала так, ніби говорила звідкись здаля. — Пусти більше реклами на телебаченні. Застережи людей. Скажи їм... — її голос завмер.

— Ця розмова наганяє на тебе нудьгу, — похмуро сказав Ранситер.

— Ні, я... — вона завагалася, і він відчув, як її знову відносить кудись у далечінь. — Вони всі телепати? — запитала вона, помовчавши.

— Переважно телепати та ясновидці. Їх немає на Землі, у цьому я певен. У нас дюжина інерціалів сидить без діла, бо пси, яких вони нейтралізували, щезли. А ще більше, значно більше, мене непокоїть те, що попит на антипси впав, чого і слід було чекати, враховуючи зникнення стількох пси. Та я знаю, що всі вони працюють над якимось одним проектом, принаймні, я так думаю. У кожному разі я в цьому певен. Хтось їх усіх найняв, однак тільки Голліс знає, хто це, а також де вони і з якою метою там перебувають.

Ранситер поринув у задумливу мовчанку. «Чим Елла могла тут зарадити?» — запитував він у себе. Замкнена у контейнері, ізольована від світу крижаною стіною, вона знала лише те, що він їй розповів. Та все ж він завжди покладався на її особливу жіночу проникливість, мудрість, засновану не на знанні чи досвіді, а на чомусь вродженому. Поки Елла жила, він так і не зміг збагнути цієї її якості, а тепер, коли вона лежала у крижаній нерухомості, — й поготів. Інші жінки, з якими у нього були стосунки, відколи вона померла, — а їх було декілька — мали зовсім трохи цієї мудрості, якусь дрібку. Натяки на більший потенціал, який так і не розквітнув з такою силою, як в Еллі.

— Скажи мені, — мовила вона, — що за людина цей Меліпоун?

— Він навіжений.

— Працює за гроші? Чи з переконань? Мене завжди насторожує, коли вони впадають у цей свій псі-містицизм, відчуття мети й космічної ідентичності. Як у того жадливого Сарапіса. Пам'ятаєш його?

— Сарапіс більше не при справах. Подейкують, що Голліс звільнив його, бо той таємно організовував компанію, яка стала би конкурентом Голлісової. Його здав один із його ж ясновидців. Меліпоун для нас значно складніша проблема, ніж свого часу був Сарапіс. Коли він працює на повну, потрібно три наших інерціали, щоби збалансувати його поле, а це не вигідно. Ми отримуємо — чи радше *отримували* — ту саму оплату, як і за роботу одного інерціала. Бо Асоціація тепер застосовує тарифну сітку, якої ми змушені дотримуватися.

З кожним роком Асоціація подобалася Ранситеру все менше. Вона стала його хронічною нав'язливою ідеєю — те, що з неї не було жодної користі, пов'язані з нею витрати. Її марнославство.

— Наскільки мені відомо, Меліпоун із тих псі, що працюють заради грошей. По-твоєму, це краще? Не так погано? — він чекав, однак вона не відповідала.

— Елло, — сказав він. Тиша. Він нервово озвався: — Агов, Елло, чуєш мене? Щось не так?

«О Боже, — подумав він, — ми втратили зв'язок». Пауза, а тоді у його правому вусі матеріалізувалися думки:

— Мене звати Джорі.

Не Елліні думки, інший *тонус* — жвавіший, однак незграбніший. Без її чепурної витонченості.

— Геть із лінії, — запанікував Ранситер, — я розмовляв зі своєю дружиною Еллою. Звідки ти взявся?

— Мене звати Джорі, — знову розчув він чиїсь думки, — і зі мною ніхто не розмовляє. Я побазікав би з вами трохи, містере, якщо ви не проти. Як вас звати?

Запинаючись, Ранситер сказав:

— Мені потрібна моя дружина, місіс Елла Ранситер. Я заплатив, щоб мати змогу порозмовляти з нею, а не з тобою. І хочу, щоб саме так усе й було.

— Я знаю місіс Ранситер, — тепер думки у його вусі бряжчали набагато гучніше, — вона розмовляє зі мною, але це зовсім інше, ніж розмовляти з кимось на кшталт вас, з кимось із зовнішнього світу. Місіс Ранситер перебуває тут, разом із нами, тож це не рахується, бо вона знає не більше за нас. Який нині рік, містере? Чи відправили вже той великий корабель до Проксими? Це мене дуже цікавить. Може, ви мені скажете? Якщо хочете, я потім переповім усе місіс Ранситер. Гарзд?

Ранситер висмикнув навушник із вуха, квапливо поклав його та решту апаратури й покинув затхлий запилений офіс. Він блукав поміж рядів морозильних контейнерів, акуратно впорядкованих за номерами. Співробітники мораторіуму з'являлися перед ним й одразу зникали, а він тим часом рухався далі, шукаючи власника.

— Щось трапилося, містере Ранситер? — запитав фон Фогельзанг, забачивши, що той збентежено кружляє довкола. — Я можу допомогти?

— У мене там на дроті якась *істота*, — захекано відповів Ранситер, зупиняючись. — Замість Елли. Грім би вас побив, хлопці. Вас і ваше недбале ставлення до обов'язків. Так не можна. І що це все означає? — він

ішов слідом за власником мораторіуму, який уже прямував до офісу 2-А. — Якби я так провадив свої справи...

— Ця особа якось себе ідентифікувала?

— Так, він назвався Джорі.

Занепокоєно насупившись, фон Фогельзанг сказав:

— То, певно, Джорі Міллер. Здається, у холодильному відсіку його контейнер стоїть поряд із контейнером вашої дружини.

— Але ж я бачу, що то Елла!

— Коли двоє напівживих довго перебувають поряд, — пояснив фон Фогельзанг, — інколи між ними трапляється взаємний осмос, співпроникнення думок. Мозкова діяльність у Джорі Міллера дуже жвава, а у вашої дружини — вже ослабла. Це, на жаль, спричиняє одностороннє переміщення протофазонів.

— Ви можете це виправити? — різко запитав Ранситер. Він досі почувався виснаженим, тяжко сопів і тремтів. — Заберіть ту штуку з голови моєї дружини і поверніть її назад. Це ваша робота!

— Якщо цей стан триватиме, — трохи неприродним голосом сказав фон Фогельзанг, — ми повернемо вам гроші.

— Хіба про гроші мова? До біса гроші!

Вони вже дійшли до офісу 2-А. Ранситер невпевнено сів на стілець, його серце билось так важко, що він насили говорив.

— Якщо ви не приберете цього Джорі з лінії, — задихаючись, прогарчав Ранситер, — я подам на вас до суду і ліквідную цей заклад!

Повернувшись до контейнера, фон Фогельзанг притис навушник до вуха і жваво заговорив у мікрофон:

— Джорі, вгамовуйся потихеньку. Ну ж бо, будь хорошим хлопчиком.

Поглянувши на Ранситера, він сказав:

— Джорі помер у п'ятнадцятирічному віці, тому у нього стільки життєвих сил. Власне, це вже траплялося раніше: Джорі вже кілька разів з'являвся там, де його не мало би бути.

Він знову промовив у мікрофон:

— Джорі, це дуже нечемно з твого боку. Містер Ранситер приїхав здалека, щоб поговорити зі своєю дружиною. Не забивай її сигналу, Джорі, це невиховано.

Якусь мить він прислухався до звуку в навушнику.

— Її сигнал слабкий, — фон Фогельзанг знову прислухався з виглядом похмурої жалоби, потім опустив навушник і підвівся.

— Що він сказав? — запитав Ранситер. — Він забереється звідти і дасть мені поговорити з Еллою?

— Джорі нічого не може вдіяти, — відповів фон Фогельзанг. — Уявіть два ам-радіоприймачі: один близько, але обмежений п'ятьма сотнями ватт потужності, а інший — далеко, проте на тій самій або майже тій самій частоті з потужністю п'ять тисяч ватт. Коли настає ніч...

— І ніч, — перебив Ранситер, — *настала*.

Принаймні для Елли. І, можливо, для нього теж, якщо зниклих телепатів, паракінетиків, ясновидців, воскресителів і стимуляторів Голліса не знайдуть. Він втратив не лише Еллу, він втратив її поради. Джорі витіснив її, перш ніж вона встигла щось сказати.

— Коли ми повернемо її до холодильного блоку, — торочив фон Фогельзанг, — то поставимо подалі від Джорі. Власне, якщо ви погодитеся сплатити дещо

більший внесок, ми можемо розмістити її у добре ізольованій камері, стіни якої облицьовані й підсилені тефлоном-26, щоб перешкодити гетеропсихічному проникненню — Джорі чи будь-кого іншого.

— А чи не занадто пізно? — запитав Ранситер, на мить оговтавшись від того пригніченого стану, в який його увігнала ця неприємна подія.

— Вона може повернутися. Щойно Джорі щезне. Як і всі інші, хто міг проникнути у неї через її ослаблений стан. Зараз майже кожному під силу це зробити, — фон Фогельзанг покусував губу, явно щось обмірковуючи. — Але перебування на самоті може їй не сподобатися, містере Ранситер. Є причина, чому ми тримаємо контейнери — чи то пак домовини, як їх називають у народі, — близько один до одного. Мандрівка думками інших дає напівживим єдину...

— Негайно ізолюйте її, — перебив Ранситер. — Нехай краще буде ізолюваною, ніж не існуватиме взагалі.

— Вона існує, — виправив його фон Фогельзанг. — Просто не може вийти з вами на зв'язок. Це трохи різні речі.

— Це метафізична різниця, яка для мене не має жодного значення, — відповів Ранситер.

— Я розпоряджуся, щоб її ізолювали, — сказав фон Фогельзанг, — але, гадаю, ви маєте рацію, вже запізно. Джорі назавжди просочився у неї, принаймні до певної міри. Мені дуже шкода.

— Мені теж, — різко відповів Ранситер.